

Cărticica
de
povești

POVEȘTI
DIN
LUMEA
ÎNTREAGĂ

Ilustrații de **Valeria Moldovan**

CORINT

Cuprins

<i>Riquet cel cu Moș</i> – poveste franceză (Charles Perrault; trad. Petronela Negoșanu)	5
<i>Urișul egoist</i> – poveste engleză (Oscar Wilde; trad. Sorin Petrescu)	21
<i>Grădina Sănătății</i> – poveste spaniolă (Jose Muñoz Escamez; trad. Traian Fiștescu)	33
<i>Fata care avea mai multă minte decât împăratul</i> – poveste dalmată (Edouard Laboulaye; trad. Traian Fiștescu)	51
<i>Sarea în bucate</i> – poveste românească (Petre Ispirescu)	61
<i>Pescarul și nevasta lui</i> – poveste germană (Frații Grimm; trad. Iulia și Victoria-Dana Feldrihan)	81
<i>Hainele cele noi ale împăratului</i> – poveste daneză (Hans Christian Andersen; trad. Traian Fiștescu)	107
<i>Aladin și lampa fermecată</i> – poveste orientală (trad. Cristina Jinga)	121

Riquet cel cu Moț

Poveste franceză

Charles Perrault

Afost odată o regină care dădu naștere unui fiu atât de urât și de strâmb, că multă vreme lumea se îndoii de forma lui omenească. Zâna care fusese prezentă la nașterea lui îi asigură pe cei de față că băiatul va avea multă minte și că va fi iubit de toată lumea. Adăugă că va putea oferi darul pe care i-l făcuse fetei pe care o va iubi mai mult decât orice pe lume.

Toate acestea o consolară oarecum pe sărmana regină, care era foarte mâhnită că adusese pe lume un copil atât de pocit. Este adevărat însă că acest copil, îndată ce a început să vorbească, spunea

o mulțime de lucruri frumoase și în tot ceea ce făcea dădea dovadă de atâta har, încât fermeca pur și simplu. Am uitat să vă spun că venise pe lume cu un mic moț de păr pe cap, așa că i se spusese Riquet cel cu Moț, pentru că Riquet era numele său de familie.

Când acesta împlini șapte sau opt anișori, regina unei țări învecinate născu două fete. Prima care veni pe lume era mai frumoasă decât lumina zilei. Regina era atât de fericită, că toți cei de față se temură să nu i se facă rău de prea mare bucurie. Aceeși zână care asistase la nașterea micului

Riquet veni și la patul reginei și, ca să domolească bucuria acesteia, îi spuse că mica prințesă n-o să fie isteață, n-o să aibă haz și că va crește tot atât de proastă, pe cât era de frumoasă.

Auzind toate acestea, regina se mâhni amarnic, iar

după câteva clipe supărarea îi crescuse și mai mult, pentru că a doua fiică pe care o născu era mai urâtă decât o vrăjitoare.

— Nu fiți atât de supărată, doamnă, îi zise zâna, fiica voastră o să fie în schimb atât de isteată, că nici nu o să se bage de seamă lipsa frumuseții.

— Dacă așa vrea Dumnezeu, fie! răspunse regina. Dar nu s-ar putea oare să aibă un pic de minte și cea mare și frumoasă?

— În privința asta nu pot face nimic, spuse zâna. Dar în ce privește frumusețea, pot orice. Prin urmare, o să-i dau puterea de a-l face frumos pe bărbatul de care se va îndrăgosti.

Pe măsură ce prințesele creșteau, creșteau și darurile oferite de zână; pretutindeni nu se vorbea decât de frumusețea celei mari și de spiritul celei mici. Cu vârsta, sporeau și defectele lor.

Cea mică se urătea de la o zi la alta, iar cea mare devenea tot mai proastă. Fie nu

răspundea la întrebarea ce i se punea, fie în-
druga verzi și uscate. Pe lângă asta, mai era și
tare neîndemânică: din patru cești de por-
țelan pe care le punea pe un raft, spăr-
gea una și nici nu putea bea apă fără
să verse o jumătate de pahar pe ea.

Deși frumusețea este un
mare avantaj pentru o tânără,
fata cea mică avea întot-
deauna mai mult succes
decât sora ei. La început,
lumea se apropia de cea fru-
moasă ca s-o vadă și s-o ad-
mire, dar nu după mult timp
se îndrepta spre cealaltă, care
avea mai mult spirit și spunea lucruri plăcu-
te, iar oamenii se mirau că, în mai puțin de
un sfert de oră, sora cea mare nu mai avea
pe nimeni în preajma ei, toți preferând să
stea în jurul celei mai mici.

Cea mare, deși foarte proastă, tot observă
acest lucru și ar fi dat frumusețea ei toată

pentru jumătate din inteligența surorii sale. Regina, oricât ar fi fost de înțeleaptă, nu se putea opri să-i reproșeze, de mai multe ori, lipsa de istețime, lucru care o îndurera mult pe biata prințesă.

Într-o zi, pe când se retrăsese într-o pădure pentru a-și plânge nenorocirea, văzu venind spre ea un om foarte urât la chip, dar îmbrăcat împărătește.

Era tânărul Riquet cel cu Moț, care se îndrăgostise de ea văzându-i portretele răspândite în lume. Părăsise palatul tatălui său pentru a o vedea și a-i vorbi. Încântat să o întâlnească singură în pădure, i se adresă cu tot respectul și politețea cuvenite. Observând, după ce-i adresă complimentele de rigoare, că era cam melancolică, îi zise:

— Nu înțeleg deloc, prințesă, cum e posibil ca o ființă atât de frumoasă să fie atât de

